

Såväl under Ordet fritt som i Corren Kultur har inläggen efter min krönika om Jens Garnfeldt varit många. Jag kan inte kommentera dem alla, men konstaterar att det är ett slags under, att det finns kyrkor och människor som vågar brottas med de stora existentiella frågorna. Även de inlägg som ifrågasatt delar av min text berör mig djupt. Särskilt slås jag av hur skribenterna med rötter i de traditionella väckelserörelserna vågar gå svåra frågor inpå livet. Det kan jag sakna från kyrkoledare i den kyrka jag av tradition själv tillhör. Och jag kan hålla med Lars Furingsten på Ordet fritt att vi till syvende och sist har att hantera en fråga som är en paradox. Varför lider människan? Vi kommer att brottas med den så länge det finns människor på jorden.

Gemensamt för skribenter har varit den starka avskyn och avståndstagandet från att koppla bön om helande till pengar. Det är gott att vi kunnat enas om den frågan och förhoppningsvis kan det vara enskilda individer till hjälp i sina egna ställningstaganden. Pengar är inte bara ett gissel för kyrkor och samfund då det handlar om löfte om helande och bön för sjuka. Även de kyrkor som, liksom min egen, är välbeställda måste ställa sig frågan vad makt och pengar gör med andliga ledare. Att leta efter gud under hjortytterfilén är lika anstötligt som att sammanföra utfästelser om botande med vädjan om 10.000 kr. De flesta av oss vill nog tänka på kyrka och samfund som en plats för medmänsklig omsorg och kärlek, diakoni, fördjupning och enkelhet.

Jakob Carlander